

Evanjelium podľa Jána kap. 16, 1 – 23

„Toto som vám povedal, aby ste sa nepohoršovali. Vylúčia vás zo svojho spoločenstva, ba prichádza hodina, keď sa každý, kto vás zabije, bude nazdávať, že tým slúži Bohu. A budú to robiť preto, že nepoznali Otca ani mňa. A toto som vám povedal, aby ste si spomenuli, keď príde tá hodina, že som vám to hovoril. Spočiatku som vám o tom nerozprával, lebo som bol s vami. No teraz idem k tomu, ktorý ma poslal, a nik z vás sa ma nepýta: ‚Kam ideš?‘ Ale srdce vám naplnil smútok, že som vám to povedal. Lenže hovorím vám pravdu: Stane sa to pre vaše spasenie, že ja odídem. Lebo ak neodídem, Utešiteľ k vám nepríde. Ale keď odídem, pošlem ho k vám. A keď príde on, ukáže svetu, čo je hriech, čo spravodlivosť a čo súd. Hriech je, že neveria vo mňa, spravodlivosť, že idem k Otcovi a už ma nevidia, a súd, že knieža tohto sveta je už odsúdené.

Ešte veľa vám mám toho povedať, ale teraz by ste to nezniesli. Keď príde on, Duch pravdy, uvedie vás do plnej pravdy, lebo nebude hovoriť sám zo seba, ale bude hovoriť, čo počuje, a zvestuje vám, čo má prísť. On ma zjaví, lebo z môjho vezme a zvestuje vám. Všetko, čo má Otec, je moje. Preto som povedal, že z môjho vezme a zvestuje vám. Ešte chvíľku a už ma nevidia a zasa chvíľku a uvidia ma.“ Niektorí z jeho učeníkov si medzi sebou hovorili: „Čo je to, že nám hovorí: ‚Ešte chvíľku a nevidia ma a zasa chvíľku a uvidia ma,‘ a: ‚Idem k Otcovi?‘“ Hovorili: „Čo je to, že hovorí: ‚Ešte chvíľku?‘ Nevieme, čo hovorí.“

Ježiš spoznal, že sa ho chcú opýtať, a povedal im: „Dohadujete sa medzi sebou o tom, že som povedal: ‚Ešte chvíľku a nevidia ma a zasa chvíľku a uvidia ma?‘ Veru, veru, hovorím vám: Vy budete plakať a nariekať, a svet sa bude radovať. Budete žiaľiť, ale váš smútok sa premení na radosť. Keď žena rodí, je sklúčená, lebo prišla jej hodina. No len čo porodí dieťa, už nemyslí na bolesti pre radosť, že prišiel na svet človek. Aj vy ste teraz smutní; ale zasa vás uvidím a vaše srdce sa bude radovať. A vašu radosť vám nik nevezme. V ten deň sa ma už nebudete na nič opytovať. Veru, veru, hovorím vám: Ak budete o niečo prosiť Otca v mojom mene, dá vám to.“

Milí priatelia,

ako to na nás pôsobí, keď počujeme slovo, ktoré Kristus hovoril učeníkom: *Ešte veľa vám mám toho povedať, ale teraz by ste to nezniesli.* Možno to v nás vzbudzuje údiv, veď už nie sme malé deti. Počujeme to snád

ako varovanie, alebo dokonca ako vyhrážku? Niečo také to iste nie je. Pokiaľ dávame pozor na tón, akým Kristus hovorí k učeníkom, počujeme v jeho slovách starost priateľa, ktorý chce viesť tých svojich ďalej, ale len tak rýchlo, ako oni sú schopní držať krok. Budú sa vyvíjať, a jedného dňa im môže povedať oveľa viac. Nakoniec to však nebude robiť sám, lebo povedal: *Keď príde on, Duch pravdy, uvedie vás do plnej pravdy.* To je krásny sľub.

Na tom si môžeme uvedomiť, že sa ako ľudia stále učíme. Kameň je jednoducho tým, čím je. Rastlina rastie do podoby, ktorá k nej patrí, a zvierka je viacmenej hotovo krátko po narodení. Len človek potrebuje dlho, než je aspoň do určitej miery tým, čím má byť. Potom sa učí ďalej vlastne po celý život. Keď sa prestaneme učiť, už nie sme v plnom zmysle človekom. A čo potom, keď zomrieme? Nemusíme sa aj vtedy učiť ďalej? Najprv v duchovnom svete a potom znova na Zemi? V podstate to ani nejde inak, pokiaľ nechceme stratiť svoje človečenstvo.

Dnešná doba je veľmi zvláštna. Naraz sa pre väčšinu z nás život výrazne zmenil. Často sme nemohli pracovať tak ako predtým. Nemohli sme sa ani pohybovať v meste a medzi ľuďmi ako predtým. Nemali sme sa približovať ku iným ľuďom a mnoho ďalšieho, čo sme nemohli či nemali. Možno sme sa dokonca dostali do núdze. Čo sa máme z tejto doby učiť? Ako jednotlivci, aj ako spoločenstvo, či celé ľudstvo? Je to situácia, kedy nám svet niečo hovorí, čo sme zatiaľ ešte nemohli znieť? Ale k čomu sme predsa len dozreli? Iste je v tom jedná výzva: Nemyslíte len na okamih, ani len na budúci mesiac, či rok, alebo desaťročie, myslíte na celú večnosť, veď následky vášho konania sa nestratia.

Bolo by dobré, keby v tejto zložitej dobe bola aspoň malá skupina ľudí, ktorí počúvajú onú výzvu doby a pýtajú sa po ozajstnom radcovi. Po radcovi, ktorý nás *uvedie do plnej pravdy*. Človek dnes zažíva, že je mnoho radcov, až príliš veľa radcov, ktorí však vidia len kúsok dopredu, občas dopredu ani nevidia, ale tápajú. Radca, ktorého nám sľúbil Kristus, sa chce usídlit v našom vnútri. Neuvedie nás naraz do plnej pravdy, ale len tak rýchlo, ako to znesieme. Snáď to, čo nám dnes môže radiť, sa bude týkať len nášho osobného života a bude len krôčik smerom ku plnej pravde, ale taký krôčik s istotou vedie pravým smerom, a keď náš blížny, náš priateľ, náš sused, urobí tiež svoj krôčik, sa dostaneme dopredu predsa len aj ako celé spoločenstvo.

Áno, staň sa tak.

Frank Peschel